

ligheden har det i den Henseende. — Sig mig, min Pige, veed du det rigtig selv?»

Fru Bertha lagde sin Haand hen paa Datterens; det var et varsomt Frieri til hendes Fortrolighed, men Jytte var som hudløs for enhver Berøring og trak Hænderne til sig.

»Nu synes jeg, vi har snakket nok om Torben Dihmer, Mor. Du veed vist ikke, at du i de sidste fjorten Dage næsten ikke har talt om andet.«

»Ja, nu vil jeg have ordenlig Besked. Dihmer har døjet ondt nok og skal ikke holdes hen med Udflugter. Og lad mig nu tale rent ud af Posen engang. Ser du, min Pige, du har jo altid holdt dit Hjerte under Laas og Slaa for Andre, ogsaa for mig; men jeg mener dog at vide lidt Besked om, hvor du har haft dine Tanker henne i de sidste Aar. Jeg har heller ikke glemt Udtrykket i dit Ansigt den Aften nu i Efteraaret, da Fætter Asmus kom tilbage fra Favsingholm med den store Nyhed om Torben Dihmer. Saadan skinner et Menneske kun, naar man faar sit eventyrligste Haab opfyldt ved et Under. Men nu i den sidste Tid . . . ja, jeg kan jo tage fejl, og forhaabenlig gør jeg det, men jeg har faaet en Fornemmelse af, at der er en anden Mand, der er kommen til at optage dine Tanker lovlig meget, dersom du da har i Sinde at give Torben Dihmer dit Ja.«